

-Jeg har også været rasende. Hvorfor lige ham? Og bagefter kan jeg sige til mig selv, at det var sådan, det blev. Og så bærer jeg det.

Skagen Fiskerestaurant anno 2003.

Arkivfoto: Peter Broen

Blå bog

- Født 1963.
- Opvokset på Thyholm.
- Yngste bagerdatter med fire søskende.
- 1982 Student, Struer Statsgymnasium.
- 1986 Cand.merc. CBS, Copenhagen Business School.
- 1986 Regnskabs- senere Kommunikationsafdelingen, Privatbanken/Unibank/Nordea.
- 1998 Direktør, Skagen Odde Naturenter.
- 2002 og 2004 Formand, Skagen Festival.
- 2003 Direktør, Skagen Fiskerestaurant.
- 2005 Direktør, Nørre Vosborg Herregård.
- 2015 Forstander, Løgumkloster Refugium.
- Gift 2014 med Peter Bastian. Han døde i foråret.
- Mor til Katrine (1992) og Kristoffer (1993) af første ægteskab.

Skagen Odde Naturenter anno 2000. Arkivfoto: Bent Jacobsen

- Og jeg kastede mig ind i kurset. All in. Jeg er relativt strædig.

Det er vist mildt sagt. Du tog af sted og var stille i 10 dage?

-Ja. Mine venner troede heller ikke på, at jeg kunne tie stille så længe ... Jeg var fascineret af ham, uanset om vi kunne være kæresten eller ej, og så ville jeg opleve det, han var fascineret af. Hans tænkning var vild. Hans måde at være i verden på trak i mig. Men jeg var knap så imponeret som han var. Den gudedyrkelse af Andrew Cohen. Sådan noget holder jeg ikke til. Måske er det det jyske i mig. Den positive side af janteloven, kan man sige. Men jeg fik en del ud af meditationerne, fortsatte med det hjemme. Jeg lærte at være frem for alene at gøre, som jeg ellers er opdraget til. Meditationen lærte mig at udætre mine behov. Om det er en kropslig impuls, der vil have chokolade, et forstandsmæssigt eller følelsesmæssigt behov. Det havde jeg brug for at lære. Jeg tog også at stred efter, at Peter havde meldt sig ud.

Hvorfor trådte han ud?

-Jeg sagde til ham, at jeg ikke kunne have respekt for en mand, der sagde er og gjorde noget andet.

Han havde brudt cølibatet?

-Ja.

Hun ler igen. Og nøder til mere kage. Den er god.

-Jeg er ikke bagerdatter for ingenting, ler hun, der dog ikke selv bager som sin far og heller ikke er blevet det samme sted hele sit liv.

Tværtimod har hun haft store omvæltninger flere gange. Nogle af dem selvvalgte.

-Jeg flyttede med min kæreste til København og uddannede mig. Vi fik børnene i 1992 og 1993 og boede i Charlottemlund,

hvor han drev en café. En søndag morgen i 1998 så jeg en annonce i Jyllands-Posten for direktørjobbet på Skagen Odde Naturenter og fik ham henover morgenrydderen til at love, at han ville tage med mig, hvis jeg fik jobbet. Da havde jeg været 12 år i Unibank, to år i regnskabsafdelingen, 10 år i kommunikationsafdelingen og været på sidelinjen af hans café. Sankt Hans Aften 1998 fejrede jeg helt alene i Skagen. Samtalen var næste morgen klokken 10, og den kunne ikke flyttes, fastslog borgmestersekretæren.

Tre år senere dør begge hendes forældre. Hun siger sit job på Skagen Odde Naturenter op. Og bliver skilt foråret 2002 og overtager ledelsen af Skagen Fiskerestaurant.

- Da den første sæson er slut, er jeg helt udmattet og har tabt 12-15 kilo. Jeg lægger mig i sengen, når jeg har sendt børnene i skole. Jeg er brændt ud. Men jeg har den der tro på, at mit hoved nok kan hjælpe mig. Jeg går til psykoterapi og tager senere selv en psykoterapeutuddannelse. Det hjalp. Det næste år på restauranten var fantastisk. En perle. Jeg elskede det. Det var som at komme hjem, da jeg kom til Skagen. Da jeg så fik jobbet som leder af Nørre Vosborg i Vestjylland var det som at komme helt hjem. Den måde, man er sammen på. Alt det, der ikke siges, kan jeg høre.

Du har lever dit liv som i din barndom på Thyholm med arbejde og hjemmeliv flettet sammen?

-Jeg trives med det. Men det har ikke været planlagt. Jeg har også søgt job, jeg ikke har fået. Jeg tror meget på, at hvis det ikke går, så er det nok ikke universets mening. Der er en fred i at have det sådan. Men nogle gange er tingene meningsløse, og vi må selv skabe en mening i vores måde at leve med dem på. At vi som mennesker er i stand til at fjerne det paradoksale er jo stort. Vi ser det i kristendommen. Vi har det gamle testamente

med love og regler, der skal overholdes på en meget barsk og meget maskulin måde.

Og så kommer det nye testamente, så kommer Jesus med næstekærligheden og elsker din fjende og mere til. Vi skal rumme begge dele. Sådan er livet. Vi skal navigere derimellem. Heldigvis hjælper den helligånden, der er pustet ind os ved fødslen. Og vi har brug for hjælp til at tænke og være, vi kan ikke se hen på en absolut sandhed og lige få at vide, hvad vi skal gøre. Det afhænger hele tiden af situationen. Men, at der er den bevægelighed, er så smuk en tanke.

Bogen handler meget om jeres bevægelighed. Her til hinanden, men også ind i kirken. Hverken Peter eller du var troende før omkring 2010?

-Det kommer med taknemmeligheden. Den fylder så utroligt meget hos mig. Den kommer frem, da jeg mødte Peter. Og den genfinder jeg i kirken. En af de frivillige på Nørre Vosborg bad mig i 2010 holde en lægmandsprædiken. Det kom helt bag på mig, da hun spurgte. Jeg havde ingen relation haft til hjemmessen. Vi holdt jo åbent i bagerbutikken om søndagen, og mine forældre kunne sagtens drikke en øl og ryge en cigar. Det var ikke alle, der kunne det dengang på Thyholm. Jeg havde da gået i søndagsskole, men det var meget grænseoverskridende at holde den prædiken. Det var så stor en oplevelse at stå i en fuldstrændig sårbarhed i forhold til skaberen der i kirkerummet, at jeg overvejede at læse teologi.

Bare sådan?

-Bare sådan. Jeg gik engang i gang med en terapeutuddannelse, men jeg kunne lige så godt have læst teologi. Det er jo menneskelivet, biblen handler om. Og der i kirken må vi godt vise, at det ikke er særlig let, men vi mindes om, at der er en ny dag i morgen, og vi er tilgivet. Derinde kan man slippe tøjler-

ne, der er en hånd, der favner dig.

Også i døden?

-Ja. Jeg kan finde taknemmeligheden frem over, at jeg har mødt en så stor kærlighed i mit liv. Jeg kan finde det meningsbærende i det, der sker. Jeg har også været rasende. Hvorfor lige ham? Og bagefter kan jeg sige til mig selv, at det var sådan, det blev. Og så bærer jeg det.

Hvem hjælper dig med at bære?

-Jeg har en masse gode mennesker omkring mig. Også her på refugiet. Og min lille hund, Frida, en border terrier. Peter synes, det var en dårlig ide, at vi skulle have en ny hund, da min gamle hund, Nellie, døde. Men da der var gået et stykke tid, kunne jeg mærke, hvordan livet fossede ud af mig. Så jeg sagde til ham; at nu havde jeg bestilt en ny hund, og så måtte han blive eller lade være. Han kom til at elske hende.

Hun verfer roligt et par tårer væk, før hun fortsætter:

-Vi havde begge en følelse af, at vi blev ført hertil. Vi kørte hened fra Vestjylland, fordi Peter skulle holde foredrag 17. oktober 2014. Jeg får lov at sidde her og arbejde, mens Peter holder foredrag.

Her på dette kontor?

-Ja, og i en sidebemærkning, da vi vises rundt, får jeg at vide, at de skal have en ny forstander. Det stoppede indeni mig. Jeg havde flere gange sagt til ham, at han skulle have en kirke. Han synes, jeg var noget vild... Men nu stod det refugium her. Det var bare et ja. Som til Peter. Da jeg så ham, var det som om, der var en stemme langt langt inde fra midten af jorden og op igennem mig, der sagde "Det er ham". Da jeg havde mødt ham, tænkte jeg; at nu kan jeg godt dø. Så der er kun et at sige. Og det er tak. ■